

[Hanne Reintoft.]

har foreslået. Der ligger i disse forbedringer for en stor dels vedkommende ideer, som også ordførerne for de borgerlige partier ude omkring gør sig til talsmænd for.

Karensdagene er almindelig anerkendt som et onde, der belaster en familie med sygdom unødigt. Man skal også huske, at der bag tanken om karensdage ligger en socialpolitisk tankegang, der er forbundet med kontrol og mistanke, noget de fleste dog ønsker at forlade i dag. Visse af de borgerlige partier har jo endog prøvet at placere sig i rollen som socialpolitiske foregangsfolk, og så bør man i hvert tilfælde have mod til at kvitte så forældede bestemmelser, som alle jo erkender ikke længere fungerer.

Det er sikkert gået op for de fleste, at de gifte kvinders sygedagpenge for mig er et meget vigtigt problem at få løst. Det, at kvinder, der er gift, i sygeforsikringslovens forstand har været regnet for ikke-forsørger, er diskriminerende og medfører socialt meget uheldige ting. Lad mig endnu en gang, inden regeringspartierne afviser socialdemokratiets endelig fremkommende erkendelse af, at dette bør rettes, henlede opmærksomheden på, hvilke urimeligheder ordningen med de lave sygedagpenge til kvinder kan medføre.

Hvis en gift kvinde med børn bliver alvorligt syg, kræves ofte husmoderafløsning, hvis hjemmet skal holdes sammen. Når både mand og kvinde arbejder, når man meget hurtigt den statsskattegrænse, hvor man skal betale fuld timeløn til husmoderafløseren. Denne timeløn vil for en 8 timers dag ofte svare til kvindens lave sygedagpenge, d. v. s. at familien overhovedet ikke får erstatning for familiens løntab. Jeg har set så ofte i hospitalsarbejdet, at kvinder f. eks. efter store operationer, hvor det er af afgørende helbredsmæssig betydning, at de ved udskrivning fra hospital aflastes hjemme, afslår husmoderafløsning, fordi familiens økonomi ikke kan bære indtægtstab, og det er jo så faktisk et totalt indtægtstab. Det kan ødelægge kvindens helbred. Og hvis

man endelig vil spare, kan jeg forsikre for, at samfundet ikke sparer noget, for det kommer dyrt tilbage til os i form af tilbagevendende sygdom og familieproblemer.

Det er på høje tid, at dette problem løses, og jeg vil meget indtrængende appellere til omtanke endnu en gang. Jeg vil også stadig af socialministeren vente, at hun forstår dette problem; man ved jo, hvilken indstilling ministeren før i tiden har givet udtryk for med hensyn til kvindens ligestilling i samfundet. Jeg vil ikke som hr. Ove Munch vente revolutionerende nye ændringer i næste samling, men jeg vil vente, at netop socialminister fru Nathalie Lind ikke stemmer imod et forslag, der stiller kvinden lige med manden i det danske samfund.

Det er selvfølgelig fortjenstfuldt, at man søger 80 pct.-reglen afløst af en 90 pct.-regel; det har jo længe åbent og klart været socialdemokratiets program, og det er vel af hele oppositionen tit nok påpeget, hvor uheldig 80 pct.-reglen er i hele socialforsikringslovgivningen. 90 pct.-reglen er selvfølgelig bedre, men giver alligevel skævheder. Socialdemokratiet må jo selv henvise til, at den for sygedagpengenes vedkommende vil ramme de unge arbejdere. Jeg synes derfor, at VSs underændringsforslag bør støttes. Den 100 pct. dækning vil både ved arbejdsløshedsforsikringen og sygeforsikringen være det eneste rimelige. Jeg ser det som et fremskridt, at socialdemokratiet dog anerkender, at en 90 pct.-regel ikke er den endelige løsning. Jeg forstår måske ikke helt SF, fordi man altid hævder, at man går ind for fuld dækning og vist også har vedtaget det på et fagligt landsmøde, og jeg forstår egentlig ikke, at vi ikke i betænkningen har set dette fremført som et særskilt ændringsforslag, hvis man virkelig mener, hvad man siger. Når man er til møde ude i landet med SFere, hævder de jo altid, at man herinde går ind for de 100 pct., selv om det altså først sker nu i dag ved tilslutning til VSs underændringsforslag.

Kort og godt, ændringerne er ikke gennemgribende, men de er tiltrængte og bør